

Decyzja Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 23 maja 2005 r. dotycząca wydania nakazu udostępnienia Skarżącemu, przez Urząd Miasta, danych osobowych ławników Sądu Rejonowego Pracy, wybranych przez Radę Miasta, w drodze uchwały.

Warszawa, dnia 23 maja 2005 r.

GI-DEC-DS-114/05

DECYZJA

Na podstawie art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), art. 12 pkt 2 i art. 18 ust. 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), w związku z art. 1 ust. 1, art. 6 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 z późn. zm.), po rozpatrzeniu wniosku Pana A.B., zam. w X przy ul. Y o wydanie nakazu udostępnienia mu przez Urząd Miasta X z siedzibą w X przy Placu Z danych osobowych ławników Sądu Rejonowego Pracy w X wybranych przez Radę Miasta X w wyniku uchwały podjętej w dniu 28 października 2003 r. (znak: XXXI/244/IV/2003) na okres 2004 – 2007 r.,

odmawiam uwzględnienia wniosku.

Uzasadnienie

Do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (zwanego dalej Generalnym Inspektorem) wpłynął wniosek Pana A.B., zam. w X przy ul. Y (zwanego dalej Skarżącym) o wszczęcie postępowania wyjaśniającego w sprawie odmowy udostępnienia mu ewidencji ławników Sądu Rejonowego Pracy w X wybranych na okres kadencji 2004-2007 przez Radę Miasta X w wyniku podjętej uchwały nr XXXI/244/IV/2003 z dnia 28 października 2003 r. (zwanej dalej ewidencją ławników) i wydanie nakazu udostępnienia przez Urząd Miasta X Wydział Organizacyjny ewidencji ławników. Skarżący wystąpił także o zobowiązanie Urzędu Miasta X Wydziału Organizacyjnego do zwrotu Skarżącemu łącznej kwoty 495,24 zł tytułem poniesionych przez niego niezbędnych kosztów

postępowania administracyjnego, w tym postępowania przez Generalnym Inspektorem. Generalny Inspektor przeprowadził postępowanie wyjaśniające w sprawie odmowy udostępnienia Skarżącemu przez Prezydenta Miasta X przedmiotowej ewidencji ławników, w toku którego dokonał analizy materiału dowodowego przedstawionego przez strony, w tym stanowisk Skarżącego i Prezydenta Miasta X, a także pism przedstawionych przez Skarżącego. W uzasadnieniu powyższego wniosku Skarżący wskazał, iż:

1. Pismem z dnia 13 sierpnia 2004 r. wystąpił do Rady Miasta X „o usunięcie naruszenia prawa” w uchwale Rady Miasta X nr XXXI/244/IV/2003 z dnia 28 października 2003 r. w sprawie wyboru ławników Sądu Rejonowego Pracy w X (zwanej dalej uchwałą), a następnie złożył do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w X skargę na ww. uchwałę z wnioskiem o stwierdzenie jej nieważności w całości. Na skargę tą Urząd Miasta X złożył odpowiedź pismem z dnia 5 listopada 2004 r.
2. Wnioskiem z 10 grudnia 2004 r. Skarżący zwrócił się do Urzędu Miasta X o udostępnienie przedmiotowej ewidencji ławników, z ich imionami i nazwiskami, wiekiem podanym w latach, łączną ilością lat zatrudnienia lub zamieszkiwania w miejscu kandydowania na terenie Miasta X oraz podmiotu uprawnionego do zgłoszenia wybranego kandydata.
3. W odpowiedzi poinformowano Skarżącego pismem z dnia 16 grudnia 2004 r., iż ww. uchwała została upubliczniona poprzez wywieszenie imion i nazwisk wybranych ławników w holu budynku Urzędu. Jednocześnie wskazano Skarżącemu, iż z uwagi na skargę złożoną przez niego na ww. uchwałę toczy się postępowanie przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym, natomiast przedmiotem skargi jest zakres informacji, o których udostępnienie wnioskował Skarżący w piśmie z dnia 10 grudnia 2004 r. Wskazano również Skarżącemu, iż w związku z ww. postępowaniem, do czasu wydania rozstrzygnięcia przez WSA w X, informacje, o których udostępnienie wnioskował Skarżący nie zostaną mu udostępnione.
4. W opinii Skarżącego – który powołał się w tym zakresie na przepisy ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 z późn. zm.), zwanej dalej Prawem o ustroju sądów powszechnych – stanowisko Urzędu Miasta X w sprawie odmowy jest bezpodstawne. Jednocześnie Skarżący powołał się na przepis art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 z późn. zm.), zwanej dalej ustawą o dostępie do informacji publicznej, wskazując na niestosowanie ograniczenia w prawie do informacji publicznej, mających związek z pełnieniem przez osoby fizyczne funkcji publicznych, za które Skarżący uważa ławników. Ewidencja ławników w opinii Skarżącego powinna być jawna i powszechnie dostępna.
5. Prezydent Miasta X składając w tej sprawie wyjaśnienia przed Generalnym Inspektorem wskazał m.in., iż: „(...) z uwagi na ochronę danych osobowych ograniczono dostęp do pełnych danych o

wybranych ławnikach. Do publicznej wiadomości podana została lista osób zawierająca imię i nazwisko oraz imiona rodziców (...).”.

Po zapoznaniu się z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje:

Rozpoczynając rozważania uzasadniające rozstrzygnięcie wydane w niniejszej sprawie przez Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych stwierdzić należy przede wszystkim, iż, jak ustalono, Skarżący w istocie podważa ważność uchwały o wyborze ławników. Sprawa o takim przedmiocie pozostaje natomiast w toku przed sądem administracyjnym, a stosownie do odrębnych przepisów prawa rozstrzygnięcia wydane w tejże sprawie podlegają odrębnemu trybowi zaskarżenia, w który Generalny Inspektor nie może ingerować.

Art. 12 ustawy o ochronie danych osobowych ustanawia kompetencje Generalnego Inspektora, a więc zadania, do których wykonywania powołany został przez ustawodawcę organ ochrony danych osobowych. I tak, do zadań Generalnego Inspektora należy: kontrola zgodności przetwarzania danych z przepisami o ochronie danych osobowych, wydawanie decyzji administracyjnych i rozpatrywanie skarg w sprawach wykonania przepisów o ochronie danych osobowych, prowadzenie rejestru zbiorów danych oraz udzielanie informacji o zarejestrowanych zbiorach, opiniowanie projektów ustaw i rozporządzeń dotyczących ochrony danych osobowych, inicjowanie i podejmowanie przedsięwzięć w zakresie doskonalenia ochrony danych osobowych, uczestniczenie w pracach międzynarodowych organizacji i instytucji zajmujących się problematyką ochrony danych osobowych. Generalny Inspektor nie może zatem rozstrzygać kwestii należących do kompetencji innych organów, przyznanych im na podstawie odrębnych przepisów prawa. Takie stanowisko zajął również Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 2 marca 2001 r. (sygn. akt II SA 401/00) stwierdzając w uzasadnieniu tego orzeczenia, iż „(...) Generalny Inspektor (...) nie jest organem kontrolującym ani nadzorującym prawidłowość stosowania prawa materialnego i procesowego w sprawach należących do właściwości innych organów, służb czy sądów, których orzeczenia podlegają ocenom w toku instancji czy w inny sposób określony odpowiednimi procedurami.”

Niezależnie jednak od powyższego wskazać należy, iż stosownie do art. 160 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych, ławników do sądów okręgowych oraz sądów rejonowych wybierają rady gminy, których obszar jest objęty właściwością tych sądów – w głosowaniu tajnym. Powołany przepis ustanawia zatem dla rady gminy podstawę prawną do dokonania wyboru ławników. Jak ustalono, ewidencja ławników - której udostępnienia żąda Skarżący - stanowi załącznik do uchwały. Przedmiotowa ewidencja

ławników jest zatem integralną częścią uchwały, którą, jako akt normatywny ustanawiający wybór ławników Sądu Rejonowego Pracy w X, bez wątpienia uznać należy za akt o charakterze publicznym.

Zgodnie natomiast z art. 1 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej, określającym przedmiot tejże ustawy, każda informacja o sprawach publicznych stanowi informację publiczną w rozumieniu ustawy i podlega udostępnieniu na zasadach i w trybie określonych w niniejszej ustawie. Jednocześnie, art. 6 powołanej ustawy, wskazujący jej zakres podmiotowy, stanowi katalog otwarty informacji publicznych, które podlegają udostępnieniu na zasadach określonych w tejże ustawie. Organy samorządu terytorialnego, w niniejszej sprawie Rada Miasta X, jako posiadające bez wątpienia określone odrębnymi przepisami władztwo publiczne, zaliczyć natomiast należy do kategorii podmiotów – organów władzy publicznej - wskazanych w art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej. Zgodnie z art. 5 ust. 2 powołanej ustawy, prawo do informacji publicznej podlega ograniczeniu ze względu na prywatność osoby fizycznej lub tajemnice przedsiębiorcy. Ograniczenie to nie dotyczy informacji o osobach pełniących funkcje publiczne, mających związek z pełnieniem tych funkcji, w tym o warunkach powierzenia i wykonywania funkcji, oraz przypadku, gdy osoba fizyczna lub przedsiębiorca rezygnują z przysługującego im prawa. Stosownie do art. 10 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej, informacja publiczna, która nie została udostępniona w Biuletynie Informacji Publicznej, jest udostępniana na wniosek., natomiast udostępnianie informacji publicznej na wniosek następuje w sposób i w formie zgodnych z wnioskiem, chyba że środki techniczne, którymi dysponuje podmiot obowiązany do udostępnienia, nie umożliwiają udostępnienia informacji w sposób i w formie określonych we wniosku (art. 14 ust. 1 ww. ustawy). Ponadto, stosownie do art. 14 ust. 2 powołanej ustawy, jeżeli informacja publiczna nie może być udostępniona w sposób lub w formie określonych we wniosku, podmiot obowiązany do udostępnienia powiadamia pisemnie wnioskodawcę o przyczynach braku możliwości udostępnienia informacji zgodnie z wnioskiem i wskazuje, w jaki sposób lub w jakiej formie informacja może być udostępniona niezwłocznie. W takim przypadku, jeżeli w terminie 14 dni od powiadomienia wnioskodawca nie złoży wniosku o udostępnienie informacji w sposób lub w formie wskazanych w powiadomieniu, postępowanie o udostępnienie informacji umarza się. Zgodnie z art. 22 ust. 1 ww. ustawy, podmiotowi, któremu odmówiono prawa dostępu do informacji publicznej ze względu na wyłączenie jej jawności z powołaniem się na ochronę danych osobowych, prawo do prywatności oraz tajemnicę inną niż państwowa, służbowa, skarbową lub statystyczna, przysługuje prawo wniesienia powództwa do sądu powszechnego o udostępnienie takiej informacji. Podmiot, którego dotyczy wyłączenie informacji publicznej, ma interes prawny w przystąpieniu w charakterze interwenienta ubocznego po stronie pozwanej (art. 22 ust. 2), a sądem właściwym do orzekania w sprawach, o których mowa w ust. 1, jest sąd rejonowy właściwy ze względu na siedzibę podmiotu, który odmówił udostępnienia informacji publicznej (art. 22 ust. 3 ustawy o dostępie do informacji publicznej).

Wskazać zatem trzeba, iż ustawa o dostępie do informacji publicznej przewiduje odrębny tryb dochodzenia uzyskania informacji publicznej, w tym przewiduje odwołanie do sądu w razie odmowy udostępnienia przedmiotowej informacji. W świetle powyżej zacytowanych przepisów Skarżący, chcąc uzyskać interesujące go informacje, powinien zatem złożyć stosowny wniosek do Urzędu Miasta, a w razie odmowy dochodzić swoich praw przed sądem powszechnym.

Jednocześnie jednak wskazać należy na obowiązujący w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), jej art. 18 ust. 3, z którego wynika zasada, iż w przypadku gdy przepisy innych ustaw regulują odrębnie wykonywanie czynności, o których mowa w ust. 1, stosuje się przepisy tych ustaw. Powołany przepis zobowiązuje zatem Generalnego Inspektora do uznania się za organ niewłaściwy do rozstrzygania kwestii dostępu Skarżącego do ewidencji ławników, skoro udostępnienie tejże ewidencji może nastąpić w trybie ustawy o dostępie do informacji publicznej i powinno być oceniane zgodnie z zasadami wynikającymi z tejże ustawy. Konieczne jest zatem przyjęcie, iż w sprawie tej powinno nastąpić zastosowanie przez właściwy organ, przepisów tejże ustawy, ze wszystkimi przewidzianymi w niej konsekwencjami.

Z tych względów odmówić należy Skarżącemu uwzględnienia wniosku w przedmiocie wydania nakazu udostępnienia mu przez Prezydenta Miasta X, ewidencji ławników Sądu Rejonowego Pracy w X w trybie ustawy o ochronie danych osobowych.

Niezależnie od powyższego rozpatrzyć należało zasadność skierowania przez Skarżącego, do organu ochrony danych osobowych, wniosku o zobowiązanie Urzędu Miasta X do zwrotu Skarżącemu kosztów postępowania administracyjnego.

W tym miejscu powołać trzeba zasady wynikające z art. 22 ustawy o ochronie danych osobowych oraz z art. 261 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), zwanej dalej Kpa. Jak stanowi art. 22 ustawy o ochronie danych osobowych, postępowanie w sprawach uregulowanych w niniejszej ustawie prowadzi się według przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, o ile przepisy ustawy nie stanowią inaczej. Powołany przepis art. 261 Kpa wprowadza zasady uiszczania należności z tytułu podejmowania i prowadzenia czynności postępowania administracyjnego. Organ administracji, którym jest Generalny Inspektor może rozstrzygać o kosztach postępowania jedynie w sytuacji, gdy strona nie wpłaciła należności tytułem opłat i kosztów postępowania, które zgodnie z przepisami powinny być uiszczone z góry, poprzez wyznaczenie jej terminu do wniesienia tych należności (art. 261 § 1 Kpa), a jeżeli w wyznaczonym terminie należności nie zostałyby uiszczone organ powinien zwrócić podanie lub zaniechać czynności uzależnionej od opłaty (art. 261 § 2 Kpa). Ponadto, organ powinien załatwić podanie mimo nieuiszczenia należności w jednej z trzech sytuacji wskazanych w art. 261 § 4 Kpa. W konsekwencji,

wniosek Skarżącego o zobowiązanie Urzędu Miasta X do zwrotu Skarżącemu kosztów postępowania administracyjnego, wobec powyższych zasad wynikających z przepisów prawa, a także z uwagi na zakres kompetencji Generalnego Inspektora wyznaczony przepisem art. 12 ustawy, uznać należy za bezzasadny.

Mając powyższe na uwadze, w tym stanie prawnym i faktycznym, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak na wstępie.

Decyzja niniejsza jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 1 oraz art. 22 ustawy o ochronie danych osobowych w związku art. 129 § 2 w zw. z art. 127 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego, stronie niezadowolonej z niniejszej decyzji przysługuje, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia, prawo złożenia do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).